

Evangelí del diumenge de la setmana II de Quaresma (B): Transfiguració

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana II de Quaresma. “Rabí, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies”. La petició de Pere expressa el desig de tot cor humà de romandre per sempre contemplant amb alegria el rostre gloriós de Déu. Hem estat cridats a la felicitat eterna. Però

per arribar a ella, el camí passa per la creu.

Evangelí (Mc 9, 2-10)

Sis dies després, Jesús va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan i se'ls endugué a part tots sols dalt d'una muntanya alta. Allí es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren resplendents i tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Llavors se'ls va aparèixer Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Pere digué a Jesús:

—Rabí, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies.

No sabia pas què deia, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els anà cobrint, i del núvol va sortir una veu:

—Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.

Però de sobte, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els va manar que no expliquessin a ningú allò que havien vist, fins que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules, però discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

Comentari

L'evangeli de Marc situa aquesta escena en un moment delicat per als apòstols. Just abans que Jesús els hagués dit cruament, que “si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i

que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà" (Mc 8, 34-35). El desconcert i la por dels seus deixebles és comprensible per un avís tan greu.

Per tant, ara vol alimentar la seva esperança, manifestant la seva glòria davant Pere, Jaume i Joan. Puja a una alta muntanya, acompanyat primer de tres deixebles, anàleg a la manera en què Moisès va pujar al Mont Sinai acompanyat per Aaron, Nadab i Abihú, seguits dels ancians de la ciutat (Ex 24, 9). Aquests mateixos tres apòstols serien els que cridaria a Getsemaní per acompanyar-lo més de prop, mentre que els altres van quedar una mica més retirats del lloc on Jesús va pregar amb esglai i angoixa (Mc 14, 33). Contrasten les alegres escenes d'esplendor i el patiment angoixat en què Pere, Jaume i Joan l'acompanyen, però, ahora, ambdues estan

inseparablement relacionades. No hi ha glòria sense creu.

Elies i Moisès, que havien contemplat la glòria de Déu i van rebre la seva revelació a la muntanya anomenada Horeb o Sinaí (cf. 1 R 19, 8 i *Ex* 24, 15-16), van estar al costat de Jesús en aquesta alta muntanya quan “es transfigurà davant d’ells: els seus vestits es tornaren resplendents i tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així” (vv. 2-3). Ara contemplen la glòria i parlen amb el qui és la revelació de Déu en persona.

Pere no pot silenciar la seva alegria i exclama: “Rabí, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies” (v. 5). La petició expressa el desig de tot el cor humà de romandre per sempre contemplant amb alegria la glòria de Déu. Ens han cridat, a la felicitat. Amb aquests

mateixos sentiments, clamava sant Josepmaria fent oració mentre predicava: “Jesús: veure’t, parlar-te! Romandre així, contemplant-te, abismat en la immensitat de la teva bellesa i no parar mai, en aquesta contemplació! Oh, Crist, qui et veiés! Qui et veiés per quedar ferit d’amor a Tu!”.

Des del núvol de llum que els envolta se senten unes paraules plenes de significat: “Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo” (v. 7). L’expressió “el meu Fill, el meu estimat”, és un ressò d’aquella en què Déu s’adreça a Abraham per demanar-li que sacrifiqui el seu fill Isaac: “Pren Isaac, el teu fill únic” (*Gn* 22, 2). D’aquesta manera s’estableix un paral·lelisme entre la dramàtica escena del Gènesi en què Abraham està disposat a sacrificar Isaac, que l’acompanya sense resistència, i el drama que es va consumir al Calvari on Déu Pare va oferir el seu Fill en

sacrifici assumit voluntàriament per a la redempció del gènere humà. Per la seva banda, l'afegit “escolteu-lo” té ressonàncies clares de les paraules que el Senyor dirigeix a Moisès en el Deuteronomi: “El Senyor, el teu Déu, farà que enmig teu, entre els teus germans, s'aixequi un profeta com jo. Escolteu-lo” (*Dt* 18, 15). Aquell qui és el Fill a qui el seu pare Déu lliura a la mort, Jesús, és alhora aquell profeta com Moisès a qui cal escoltar.

“D'aquest episodi de la Transfiguració voldria prendre dos elements significatius —deia el Papa Francesc—, que va sintetitzar en dues paraules: pujada i descens. Nosaltres necessitem anar a un lloc apartat, pujar a la muntanya en un espai de silenci, per trobar-nos nosaltres mateixos i percebre millor la veu del Senyor. Això fem a la pregària. Però no hi podem romandre. La trobada amb Déu en la pregària ens impulsa novament a

baixar de la muntanya i tornar a la part baixa, a la plana, on trobem tants germans afligits per fatigues, malalties, injustícies, ignoràncies, pobresa material i espiritual. A aquests germans nostres que travessen dificultats estem cridats a portar els fruits de l'experiència que hem tingut amb Déu, compartint la gràcia rebuda”.

Francisco Varo // kamchatka -
Canva Pro

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-ii-de-
quaresma-b-transfiguracio/](https://opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-ii-de-quaresma-b-transfiguracio/) (01/04/2026)